

Basni.

Spisal Janko Polák.

I.

Nebo je bilo zastrto s temnimi oblaki. V daljavi se je čulo zamolklo bobnenje. Bližala se je nevihta. Ptičice so poletavale plaho in se skrivale po gozdu. Zdajci priplove nad gozd orel.

„Hahaha!... Ubožice!... Pozna se vam, da ste suženjskega rodu!... Teman oblaček in otožen grom vas plašita!... Toda pogledajte svoj kralja!... Tudi on bi se lahko skril v svoj skalni grad!... Toda on noče!... Pokazati vam hočem, da se vaš kralj ne straši temnih oblakov, niti bobnečega groma!“

In orel se dvigne ponosno v zrak.

Pa se pripodi pod nebom črn oblak. Zabliška se, votlo zabobni, in orel pade mrtev na zemljo.

Iz gozda se začujejo otožni glasovi. Podobni so molitvi menihov.

In duh božji, ki je šel skozi gozd, jo je čul.

II.

Lepega dne sem se izprehajal ob Jadranskem morju.

Kar zapazim ribo, ki je neusmiljeno preganjala svoje manjše sestrice.

Katerokoli je dobila, vsako je požrla.

Zgrajal sem se, pa sem pokaral ribo.

„Ne obsojaj me!“ se je odzvala riba. „Veruj mi, da ljudje niste nič boljši od nas!... Razloček med nami in vami je le ta, da me ne odjedamo svojim sesticam kruha, temveč da požiramo kar nje same!... Na ta način jih rešimo takoj vseh svetnih nadlog!... Vi ljudje pa odjedate drugdrugemu kruh in mučite s tem drugdrugega do smrti! A da imate požirala nam enaka, bi morda niti mrličem ne prizanesli!“...

Riba je odplula, mene pa je bilo sram.

Riba ni legala.

